

Törökországgal Eurábiába?

Írta:
Hansjürg Stüchelberger lelkész
A Christian Solidarity International (CSI) alapító elnöke

Fordította:
Viz Péter

Törökország Európai Unió tagja veszélyezteti a vallásszabadságot és az uniós polgárokat

Milyen meggondolások vezetnek Brüsszelt?

Az EU Bizottság 2004. október 6. (szerda) reggeli határozatában a csatlakozási tárgyalások folytatását ajánlotta Törökországgal. Az alig néhány ellenszavazattal meghozott döntés a szó szoros értelmében világpolitikai jelentőségű. Az iszlám 1400 éve fenyegeti Európát. A muzulmán hódítók **Mohamed** halála után alig 100 évvel leigázzák az egész Közel-Keletet, Észak-Afrikát és Spanyolországot. Mélyen benyomulnak Franciaország belsejébe, ahol **Martell (Pöröly) Károly** csak a 732-es poitiers-i (más néven tours-i) csatában tudja megállítani őket. A török csapatok 1529-ben és 1683-ban Bécset – Európa kapuját – fenyegették. Európa véres küzdelmeket vívott a keresztény Nyugat védelmében az iszlám hódítók ellen, valamint Spanyolország és a Balkán felszabadításáért. És most az iszlám többségű Törökország Európához akar csatlakozni!

Az EU Bizottság többek között azzal érvelt, hogy Törökország már 40 éve beadta csatlakozási kérelmét, és törvényhozása nagy előrelépést tett a demokratizálás irányába. Hogy az EU miért részesíti előnyben az iszlám Törökországot a keresztény hagyományú Ukrajnával szemben, az sajnos nem világos. Valószínűleg azért, mert az iparilag legfejlettebb országok – mindenekelőtt Németország és Franciaország – új felvevőpiacokra vágynak. Európa ezáltal akkora világhatalomra tesz szert, hogy képes lesz szembeszállni az USA-val – írja **Günter Verheugen**, az EU bővítési biztosa a *Die Zeitben*. Az EU Törökország csatlakozásával a terrorizmusba süllyedt országok (Szíria, Irak) és a Kaukázus szomszédjává válik. De a mostani iszlám-eufóriában sokan csak a hasznot látják! Brüsszel azonban ennél sokkal többet akar. Az EU már a 70-es években megkezdte az úgynevezett európai-arab párbeszédet. Ez a fogalom jellemzi az EU azon fáradozását, amellyel az összes Földközi-tengeri arab országot csatlakoztatni akarja. Így lesz Európa Eurábia.

Európai Trója?

A helyzet Trójára emlékeztet: a hajdani görögök 10 éven át sikertelenül ostromolták a mai Törökország területén fekvő Tróját. Végül a leleményes **Odüsszeusz** furfangos megoldást eszel ki: a görögök egy hatalmas falovat építenek, amelyben válogatott vitézek rejtőznek. A többi harcos hajóra száll és elvitorlázik. Egy **Sinón** nevű kém meggyőzi a trójaiakat, hogy a lovat győzelmi trófeaként vigyék a városba. **Laokoón** hiába figyelmeztet a veszélyre. A görögök az éj leple alatt kimásznak a falóból, agyonverik a győzelemittas trójai őrköt, és

megnyitják a város kapuit. A közben visszatért görögök pedig beözönlenek a városba, megölik az ott lakókat, és Tróját a földdel teszik egyenlővé.

A történelem ismétli önmagát, csak most ellenkező előjellel: az európai elit egy része – hatalom- és pénzsóvársága miatt – arrogánssá vált és legyőzhetetlennek hiszi magát. Vakságában nem látja, hogy a muszlim bevándorlók következtében Európa már most is halálos veszélyben forog. Kémeik támogatásával maguk vonszolnák be a trójai falovat Európába. Ez pedig csak gyorsítaná a pusztulását mindannak, ami a keresztény Európából még megmaradt. Hogyan állíthatjuk meg ezt a lavinát? Erre ma senki nem tudja a választ.

Nem megszokott értelemben vett vallás

Törökország – világi alkotmánya ellenére – ma is muzulmán ország. Ennek a ténynek az EU szemében természetesen nincs jelentősége, mivel a muzulmánok már régóta itt vannak. Ha az iszlám kizáró ok volna, Bosznia és Hercegovina, sőt Albánia sem lehetne az EU tagja soha, márpedig ígéretük van rá. A nyugati iszlámszakértők – néhány ritka kivételtől eltekintve – mind ugyanazt a végzetes hibát követik el: hagyományos értelemben vett vallásként tárgyalják, akár a buddhizmust, hinduizmust, stb. *„És mi európaiak, miért ne élhetnénk együtt más vallású embertársainkkal? Félelemtől vezettetve nem szabad elzárkózunk, hiszen a multikulturális hatások gazdagítanak.”* Aki ezt állítja, csak azt bizonyítja, hogy teljesen félreérti az iszlámot.

Az iszlám alapjaiban különbözik a többi vallástól:

- Mohamed célja saját hatalmának megteremtése volt. Tanait 27 csatában hadvezérként terjesztette és a hadviselést megparancsolta követőinek is. Ellenfeleit meggyilkoltatta. Élete a muszlimok számára követendő példa.
- Az iszlám két részre osztja a világot: *dar al-islam* (iszlám háza), és *dar al-harb* (háború háza). Az iszlám háza az a terület, ahol az iszlám uralkodik. A háború házához azok az országok tartoznak, amelyeket békésen vagy erőszakkal iszlámra kell téríteni.
- Az iszlámban egybeolvad vallás és politika. A vallási vonatkozású ügyeknek politikai jelentőségük is van, és a politikai lépésekről a vallási törvény (saría) dönt. Házasságkötés, család, társadalmi ügyek, gazdaság, katonai és politikai struktúrák – mindenről a *saría* határoz. A saría (Isten parancsa) az emberalkotta törvények és alkotmányok fölött áll. Az iszlám törvények betartását az állam felügyeli. Ezért szerepel Szaúd-Arábia állami címerében együtt az iszlám hitvallás és a kard.
- Az iszlámban az emberek nem egyenrangúak és nincsenek egyenlő jogaik. Különbséget tesznek nők és férfiak, hívők és hitetlenek, szabadok és rabszolgák között. A legmegvetettebb a nem-muzulmán rabszolganő, akinek egyáltalán nincsenek jogai. Rabszolgát büntetlenül tehet vele bármit, akár meg is ölheti.
- Az iszlám – melynek jelentése: megadás, behódolás – nem ismeri az egyén döntési szabadságát. A saría szabályozza a nap 24 óráját. A napi öt ima – amire a férfiakat katonás sorokban beterelik – biztosítja az összhangot, és az agy mosást.
- A szent háború minden muzulmán számára kötelező. A dzsihád nemcsak belső igyekezet, hanem fegyveres harc. A béke előfeltétele a behódolás és az ellenség megsemmisítése.

- A muszlim túlvilági üdvözülése legalábbis kétséges, ezért mennybe jutását alázatos cselekedetekkel próbálja kiérdemelni. De akkor is csak *insb'allah*, azaz „*egyedül Allah dönt*”, vajon a menny vagy pokol lesz a hívő jutalma. Csak az, aki szent háborúban veszt el az életét, jut biztosan a mennybe (persze ez is csak a férfiakra vonatkozik), ahol minden „mártírt” 70 szűz vár. Az Allah nevében öngyilkosságot elkövető is a Paradicsomba jut – ami a fiatalok számára az élet értelmét jelenti –, függetlenül az önrobbantás „eredményétől”.
- A csalás (takija) megengedett, ha az az iszlámra nézve hasznos. Egy belga iszlámista kijelentette: „*Mi, muzulmánok alkalmazkodunk a hatályos európai törvényekhez, de nem azok szelleméhez... mindaddig, míg kisebbségben vagyunk.*” (Bassam Tibi: *Islamische Zuwanderung. Die gescheiterte Integration*, 55. old.) **Al-Ghazáli** (1059-1111), az egyik legjelentősebb iszlám teológus ezt tanítja: „*Tudd, hogy a hazugság önmagában nem rossz. Ha egyedül hazugsággal érheted el a jót, akkor az megengedett.*”
- A hódítás módszereihez tartoznak a bevándorlás és a sok gyerek.
- Az iszlámot elhagyó muszlimot meg kell ölni. A büntetést az állam vagy fanatikusok hajtják végre.

A fenti vallási szabályok az iszlám alapvető ismertetőjegyei. A muzulmán hívő nem döntheti el, akarja-e követni ezeket vagy sem. Az iszlám egy, az állam által fönntartott istenuralom a világ meghódítására, totális vallási diktatúra és börtön, amelyből csak életünk kockáztatásával szabadulhatunk. Ezek a tények semmilyen más vallással nem egyeztethetők össze. Aki tehát azt állítja, hogy az iszlám a mi fogalmaink szerinti értelemben vett vallás, az nem érti az iszlámot vagy nem akarja elfogadni a valóságot.

A kultúra a vallásból ered. Minden kultúrát átitat az az emberkép, amelyet a társadalom többsége a vallás alapján magában hord. Az iszlám emberképe gyökeresen különbözik az isteni képmás áthatotta zsidó-keresztény emberképtől, amelyben Isten szereti az embert és szabadságot ajándékozik neki. Gondolat- és vallásszabadság, kisebbségeket védő jogállami demokrácia és emberi jogok – ezek az értékek végső soron mind a bibliai, azaz zsidó-keresztény emberképből származnak. Nem véletlen, hogy a keresztény világ szabad, demokratikus és gazdag. A kereszténység és az iszlám között mély szakadék tátong. Ahol az iszlám hatalomra kerül, ott alapjaiban megváltozik az egész kultúra. Ezért illúzió azt hinni, hogy a kultúrák konfliktusmentesen élhetnek egymás mellett.

A történelem bizonyít

A muzulmán seregek közel-keleti és észak-afrikai diadalmenetéről már szóltunk. 1453-ban elesik Konstantinápoly, és ezzel a korabeli ortodox kereszténység központja. A törököket kétszer (1529-ben és 1683-ban) állítják meg Bécs alatt. A muzulmánok gyakran vádolják a keresztényeket a keresztes háborúk során elkövetett rémtettekkel. Arról azonban megfélekedeznek, hogy a 13. századi keresztes hadjáratokat megelőzően többször is sikertelenül próbálták megszabadítani Krisztus szent sírját az iszlám fennhatóság alól. A volt keresztény országok visszahódítását senki sem vette komolyan, és jó 100 évvel később Jeruzsálem a környező országokkal együtt újra elveszett.

Sikeres gyarmatosítók

A muzulmánok a maguk részéről alapos munkát végeztek. A Közel-Kelet és Észak-Afrika országainak keresztény lakosságát kiirtották vagy a századokon át tartó sanyargatások következtében kivándorlásra kényszerítették. Ezért itt ma csak jelentéktelen lélekszámú kisebbségeket találunk. Ilyen értelemben az arab muzulmánok minden idők legsikeresebb gyarmatosítói. Elérték, hogy a leigázott népek teljesen átvették az új kultúrát, nyelvet és vallást. Összehasonlításként: bár az európai gyarmatosító hatalmak – Anglia, Franciaország, Hollandia, Portugália, Németország és Belgium – a 19. század végén a világ csaknem felét mondhatták magukénak, viszonylag gyorsan visszahúzódtak és a népeknek önrendelkezési jogokat adtak. A muzulmánok célja viszont ma is a világ leigázása a saría törvénye nevében. Miért épp most adnák föl?

Az iszlám Törökországban

A Közép-Ázsiából származó, majd a Közel-Keletet és a mai Törökország területét meghódító törökök hamar fölismerték, hogy az iszlám eszközeivel biztosíthatják uralmukat. Hatalmuknak – mindenekelőtt a keresztény lakossággal szemben – elképzelhetetlen kegyetlenséggel szereztek érvényt. **Musztafa Kemal Atatürk** – a szövetségesektől elszenvedett első világháborús vereség hatására – 1923-ban átszervezte az államot, és Törökország közelebb került Európához. Az arab nyelvet fölvaltja a latin, és bevezetik a világi alkotmányt. De előzőleg majdnem teljesen kiirtották a – múlt század elején még a lakosság 30%-át kitevő – keresztény örmény és asszír kisebbséget, melynek csak elenyésző része tudott elmenekülni. A kurd nyelvet is betiltották. Atatürk egy vallásilag egységes, modern török nemzetállamot akart. Szakértők szerint a mai Törökország újra-izlámizálódik. Igaz ugyan, hogy **Erdogan** miniszterelnök Brüsszel követelésére egy sor – nagyobb vallásszabadságot biztosító – törvényt beiktatott, egy nép gondolkodását azonban nem lehet parlamenti határozatokkal megváltoztatni. Maga Erdogan is egy iszlám párt tagja, és 1997-ben Isztambul polgármestereként a költőt idézte: : „*A minaretek a mi bajonettjeink, a kupolák a sisakjaink, a mecsetek pedig a kaszárnnyaink.*” (Udo Ulfkotte: Der Krieg in unseren Städten, 244. old.)

Megfeneklett integráció

Számos európai politikus kijátssza a csatlakozási kártyát. Ha elfogadnánk a muzulmán kisebbség egyenlő jogait, támogatnánk nyelvtanulásukat, és munkavállalásukat, valamint az állam által el nem ismert iszlámot a nemzeti egyházakkal egy sorba helyeznénk, a muzulmánok éppúgy beilleszkednének a társadalomba, mint korábban a keresztény országokból bevándoroltak – állítják. A más véleményen lévőt idegengyűlölettel, sőt idegenfélelemmel vádolják, aki megzavarja a belső békét és illetlenül, netán fajgyűlölő módjára viselkedik. A csatlakozás effajta reménye azonban nem egyéb veszélyes illúzió, amelynek mérgezett gyümölcse nem kétséges. Németország a 60-as évek óta rengeteg török bevándorlót fogad, akiknek bőven lett volna idejük a beilleszkedésre.

Professzor Dr. Bassam Tibi, mérsékelt muszlim szerző „*Az iszlám bevándorlás*” című könyvében ismerteti a következményt. Kötetének alcíme: „*A megfeneklett integráció*”. Megtudhatjuk belőle, hogy egy nagy német iparvállalat török és marokkói munkásai kitörő örömmel ünnepelték **Osama Bin Ladent** és „hőstettét” (a 2001. szeptember 11-i WTC elleni merényletet). A németországi muzulmánok így nyilatkoznak: „*Mindannyian ugyanazt akarjuk... a Korán törvénye szerint élni Németországban.*” (Bassam Tibi: Islamische Zuwanderung. Die

gescheiterte Integration, 71-72. old.) A német *Akademia* című lap pedig török tankönyveket idéz, amikből Németországban oktatnak. A példaképek olyan hősök, akik a harcban legyőzik az idegeneket és a máshitűeket. Az újraiszlámizálás tényét megerősíti a *Der Spiegel* is: „A törökök körében növekszik a vallásosság.” (*Der Spiegel*, 2004/31, 17. old.) Ez azonban „nem annyira török, hanem inkább iszlám kulturális identitást jelent”. **Udo Ulfkotte** így jellemzi a Milli Görüs török egyesület tevékenységét: „A Milli Görüs célja az, hogy a német államot muszlim öntudattal töltsék meg, és egy kalifátussá alakítsa át.” (Ulfkotte, 59. old.) Egy szakértő kifejtette a német ZDF televízió 2004. október 6-i magazinműsorában, hogy Németországban már létezik egy párhuzamos iszlám társadalom. Ami jelenleg végbemegy, az nem integráció, hanem dezintegráció. Aki ennek ellenére azt hangoztatja, hogy a jövő az integrációé, azt lelki vaksággal verték meg, vagy tudatosan ködösít, azaz olcsó népámító.

Az iszlámista lobbi nem szűnik figyelmeztetni a mérsékelt muzulmán Bassam Tibit: „Aki szót emel a szabadságért, annak időben meg is kell védenie a nyílt társadalmat az ellenségektől, és nem hirdethet türelmet a hamis tolerancia nevében. Az iszlám dzsibád célja az istenuralom megteremtése. Ez az új totalitarizmus, melynek világforradalma rég elkezdődött.” (*Rhein-Zeitung*, 2004. 06. 23: „Dжихадистен wollen die totale Diktatur“)

Természetesen Európában a mérsékelt – teljesen elvilágiasodott – muzulmánok vannak többségben, akik még soha egyetlen mecsetbe sem tették be a lábukat. De a fizika törvénye szerint: a tehetetlen tömeg képes meghatározott irányba taszítani egy kis aktív középpontot. Azt se feledjük: Oroszország kommunista pártja a lakosság mindössze 2%-ának támogatásával is képes volt az egész nép terrorizálására! Komolyan kell vennünk azt a jövőképet, amelyet vezető iszlámisták – köztük a befolyásos szaúdi **Gazavi sejk** – vázolnak elénk: „A terror – a rémület gerjesztése –, amit az iszlám törvénye jóváhagy, a gyávák, elvilágiasultak, elhajló és álszentek megfélemlítése, akiket Allah büntetése sújt (...) A terror fogalma – amit a (nyugati) médiák alkalmaznak – megfelel az Allahért indított dzsibádnak, a dzsibád pedig az iszlám csúcsa.” Ezért figyelmeztet **Hans-Peter Raddatz** tekintélyes német iszlámtudós: „Az iszlám terrorszónokok által terjed a paranoia és a totalitarizmus kihívása, amelynek pusztító erejét a nyugati demokráciákra aligha becsülhetjük alá.” (*Factum* 2004/7; eredeti: Hans-Peter Raddatz, Deutschlandradio)

Migráció és demográfia

A második világháború végén körülbelül 800 000 muzulmán élt Európában. Ma legalább 15 millióan vannak. Becslések szerint számuk – Törökország EU tagsága nélkül – a század közepére megháromszorozódik (Bassam Tibi, 193. old.). A vándorlás és a külföldi letelepedés a muzulmán kötelességei közé tartozik (Bassam Tibi, 53. old.). **Houari Boumédiène**, Algéria államelnöke az ENSZ közgyűlése előtt tartott beszédében már 1974-ben kijelentette: „Egy nap milliók hagyják majd el a déli féltekét azért, hogy – korántsem baráti szándékkal – északra nyomuljanak. Nekivágnak, hogy megbódítsák Önöket. És azért foglalják majd el Önöket uraim, hogy az északi földrészt benépesítsék saját ivadékaikkal.” (*NZZ*, 2004. szeptember 4. – K. Wolf olvasói levele; Wohlenschwil/Svájc) A török származású **Vural Öger**, az SPD (Német Szociáldemokrata Párt) hamburgi EU parlamenti

képviselőjelöltje a török *Hürriyet* című tekintélyes lap szerint ezt írta: „2100-ra 35 millió török lesz Németországban. A német őslakosok száma akkorra körülbelül 20 millióra csökken... Azt, amit Szulejmán szultán Bécs 1529-es ostromával elkezdett, most mi a lakosság – életerős fiaink és egészséges lányaink – segítségével megvalósítjuk.” (Focus online kiadás, 2004. május 26. – Interjú: Vural Öger legt nach)

A koszovói tragédiáról már korábban beszámoltunk. A Koszovóban megmaradt jelentéktelen szerb-ortodox kisebbség állandó zaklatásoknak van kitéve. A muzulmánok – az ENSZ-békefenntartók ellenére – jelenleg is lényegében zavartalanul pusztítják az ortodox templomokat és kolostorokat. A 90-es évek elején a török eredetű azerbajdzsán muszlimok megtámadták a kis enkláve, Nagorno (Hegyi) Karabah örmény keresztényeit azért, hogy elűzzék és megsemmisítsék őket. Az örmények csak hatalmas áldozatok árán – és a CSI anyagi támogatásával – voltak képesek ellenállni, majd később a támadókat visszaverni, hogy megmentseik keresztény örökségüket.

Európa léte kereszténységén múlik

Nem kétséges, hogy az európai népeket elsősorban közös keresztény gyökerük tartja össze. **Nagy Károly** részben fegyverrel teremtette meg Európa egységét. Bár birodalma hamar széthullott, a művelt értelmiség közös latin nyelve és a keresztény vallás megmaradt. A vallás- és szólásszabadság, a jogállami demokrácia és az emberi jogok mind-mind a keresztény emberképből fejlődtek ki. A francia forradalmat – melyet a szabadság, egyenlőség, testvériség hármas jelszava jellemez – elképzelni sem lehet a keresztény emberkép nélkül. És végül a keresztény – főleg protestáns-kálvinista – munkaerkölcs vált, szoros szövetségben a kutatás szabadságával, a Nyugat gazdaságának hajtómotorjává. E közös szellemi-lelki háttér nélkül a világ által olyannyira irigyelt nyugati kultúránk és művészetünk soha nem virágozott volna ki. Mindezek mellett Európa rendkívül stabilnak is bizonyult. Egyaránt túlélte a népvándorlást, a muzulmánok, hunok és magyarok sorozatos támadásait, valamint a gyötrő belviszályokat, sőt később a náciizmus és a kommunizmus fenyegetését. Ma pedig – az eltérő nyelvek ellenére – szervezetileg egységesebb mint valaha. Ennek magyarázata zsidó-keresztény kultúránkban keresendő.

Helyesen mondja **Robert Schuman**, az Európai Unió egyik alapító atyja: „Az európai közösség talapzatát a népek egyenlőségén nyugvó demokratikus kapcsolatok alkotják. A demokráciának azonban kereszténynek kell lennie, vagy nyomtalanul el fog tűnni.” (Jörg Gutzwiller: Das Herz, etwas zu wagen, 291. old.)

Ha a hit meghal, Európa is elpusztul

Kontinensünk sok vihart megélt, évszázadok óta fennálló kultúráját súlyos veszély fenyegeti: miközben Európa jogilag mindinkább összeolvad, szellemi-lelki alapja szétporlad. A keresztény jelentést hordozó tartalom – a túlhatalmú média és a különböző szintű politikai döntéshozók támogatásával – fokozatosan elszigetelődik. A „felekezet-semleges” állami szervek úgy tesznek, mintha Európa kétezere éves keresztény történelméről nem is hallottak volna. A felekezeten kívüliek mellett pedig megjelennek a gátlástalan keresztényellenes mozgalmak. A hit fölbojlásáért azok a teológusok is felelősek, akik a közmegegyezés érdekében lényeges hittételeket és alapvető keresztény értékeket föladtak. A svájci protestáns egyház sajátossága az, hogy nincs sajátossága. Az egyház épületéből az úgynevezett megújulás hevében eltávolították a tartópilléreket, és

az ember hirtelen az alapoknál találta magát. A házat természetesen összeomlás fenyegeti. Buzgóságában, hogy mindent helyesen tegyen, hatályon kívül helyezte a tízparancsolatot. Jézus Krisztus megváltását más vallások tanaival ötvözik, és az isteni teremtéstörténetet emberi törvények váltják föl. Az evangéliumi üzenetből alig valami maradt meg. Nem csodálkozhatunk, ha az emberek tömegesen elfordulnak a kiüresedett egyházaktól. Számos vallási előljáró mégsem képes fölfogni, hogy a folyamat nemcsak az egyházak, hanem a nyugati kultúra alapjait is elpusztítja. **Dr. Konrad Raiser professzor**, az Egyházak Világtanácsa volt főtárgya a vallási fundamentalizmusról szóló előadásában egyenlőségjelet tesz az evangelizáló, a karizmatikus és más Krisztushívő közösségek, valamint az erőszakot hirdető iszlám terroristák közé. Mintha a Krisztushívők fenyegetnék Európát!

Az alapok megrendülésének számos következménye van. Legveszélyesebb a házasság és a család intézményének fölbomlása, és az ehhez kapcsolódó nem a gyermekvállalásra. Európában az egy nőre jutó átlagos születési arány 1,4 gyermekre csökkent. A jelenlegi népesség fennmaradásához azonban legalább 2,1 lenne szükséges. Ez azt jelenti, hogy a lakosság száma nemzedékenként 1/3-dal fogy, vagyis a mostani 100%-ról négy generáció múlva 29%-ra esik. Európa népei kollektív öngyilkosságot követnek el. Az évszázad közepére hatalmas demográfiai űr keletkezik. Ha nem következik be alapvető változás, ez a gazdaság összeomlásához vezethet: kevesebb embernek kevesebb lakásra, iskolára, kórházra lesz szüksége, és kevesebb autót vásárolnak, kevesebb adót stb. fizetnek majd. A társadalmi-politikai következmények beláthatatlanok és leírhatatlanok.

A gyermekvállalás elutasítása is gazdasági és adópolitikai okokra vezethető vissza. A szüléssel egy fiatal házaspár a szegénységet kockáztatja. Ez korábban is így volt. A különbség lelki: miért vállaljanak a fiatalok gyermekeket, és miért korlátozzák magukat, ha az életből hiányzik az öröklét dimenziója, vagyis az élet értelme a minél több élvezet? Ha a hit meghal, Európa is elpusztul.

A politikusok nemcsak Törökország EU-csatlakozásán fáradoznak, de a Földközi-tenger arab-muzulmán térségét is be akarják vonni az unióba, hogy demokratizálhassák a muzulmán világot. Nem képesek fölismerni, hogy igyekezetük ellenkező eredményre vezet: a kontinens végül iszlám uralom alá kerül. Így lesz Európából Eurábia! Bizonyos teológusok egyházromboló tevékenysége is ezt segíti elő, akik Jézus Krisztus üzenetének fölhígításával tulajdonképpen a Krisztushívők elleni harcra buzdítanak. A hittudósok és politikusok ilyenfajta együttműködése Európa föladása, és a jövő generációjának tudatos elárulása.

Ima Európáért

Mi keresztények nemcsak hazánk, de Isten birodalmának polgárai is vagyunk, és mindkettőért közös felelősséggel tartozunk. Állampolgárságunk nem korlátozódik pusztán adófizetésre. A demokrácia arra kötelez, hogy gyermekeinket, és hazánkat is megvédelmezzük a fenyegető árnyaktól. Föl kell tennünk magunknak a kérdést, mivel járulhatunk hozzá ahhoz, hogy Európa továbbra is megőrizze keresztény értékeit: a liberális demokráciát és a jogállamiságot. A hallgatás és a tétlenség ideje lejárt.

Ezekiel próféta így figyelmeztet: „*Ha az őr, látva, hogy közeleg a kard, nem fújja meg trombitáját, és nem riasztja a népet, s a kard odaérve elragad egyet közülük, akkor bár saját bűne folytán ragadta el, vérét mégis az őről kérem számon.*” Ez 33,6. A mai egyház és Európa jövőjét illetően Krisztushívőként Isten bocsánatát kell kérnünk. Túl későn ismertük föl, és gyakran alábecsültük a veszélyt; sőt sokszor hallgatunk, amikor pedig szólnunk kéne. Túl sok kompromisszumot kötünk a béke érdekében, és kevés határozottságot mutatunk a házasság és a család szétrombolásakor. A lelki restségre túl kevés buzgósággal, odaadással és áldozatkészséggel válaszolunk. Gyakran alvó örök vagyunk. Sokszor megtagadjuk az idegenek és a bevándorlók közti hittérítést. Minket is felelősség terhel Európa lelki gyengeségeért, és kegyelemért könyörgünk.

Nem gondolom, hogy Európa már elveszett. Isten lelke új életre keltheti, és olyan hittel töltheti meg, ami átjárja a politikusokat és a médiaszemélyiségeket is. „*Tartsatok hát bűnbánatot, és térjetelek meg bűneitek bocsánatára, hogy eljőjön az Úr színeitől a megenyhülés ideje.*” ApCsel 3,19-20. Az alázatos bűnbánat és a tartós könyörgés meghallgatásra talál. Isten a múltban már sok veszedelemtől megóvta Európát, és most is hatalmában áll megtenni, hisz Ő az egyház pásztora, és a történelem ura. Sokakat hív, és alkalmassá tesz arra, hogy a hitet és Európa házát újjáépítsük az egyetlen tartópilléren: „*A lerakott alapon kívül, amely Jézus Krisztus, mást senki nem rakhat.*” 1Kor 3,11.

Elérhetőségeink:

CSI-Magyarország
1242-Budapest, Pf 291
Telefon: +(06) 28 440-656
Fax: +(06) 28 440-656
www.csi-magyarorszag.hu
peter.viz@csi-magyarorszag.hu

Adományok

OTP Bank Rt

Számlaszám

Forint: 11707024-20452708
IBAN: HU30 1170 7024 2045 2708 0000 0000

EUR 11763079-11818887
IBAN HU71 1176 3079 1181 8887 0000 0000

A magyar kuratórium tagjai:

Gelley Anna (Elnök)
Bánki Zsolt
Biacsi Dávid SJ (Bejrút)
Farkas Olivér
Katona István Püspök
Németh Géza
Szörényi László

Copyright

A tanulmány bármilyen eszközzel történő közléséhez a Christian Solidarity International képviselőjének előzetes hozzájárulása szükséges.